

Той наду гърди си и нададе викъ,
 И сганята утихна и занѣмѣ^ѣдаже,
 За да чуй по-харно какво ще да каже
 Последний възстаникъ за последенъ пжтъ.
 Защото въвъ тѣзъ дни на ужасъ и смъртъ,
 При многото подлостъ, предателства, глуми
 Казваха се често и голѣми думи —
 Изъ нѣкои силни, голѣми сърдца;
 Защото срѣдъ тия сплашени лица
 По нѣкога взорътъ срѣщаше титани
 На челата съ тайни слова начъртани,
 Катъ останки славни отъ другъ нѣкой родъ,
 Не останалъ вече подъ божия сводъ.
 И ето що каза тогазъ Караджата,
 Съ погледъ къмъ народа и къмъ небесата:
 „Прощавайте, братя, отивамъ сега!
 Отивамъ въ душата съ голѣма тжга;
 Не умрѣхъ въ Балкана отъ моитѣ рани,
 Затова сте вие тука днесъ събрани.
 Сълзи не ронете за менъ тоя пжтъ,
 Ами се гответе и вие за смъртъ,
 Защото настаха нови времена,
 Въ кои на кръвта се не дава цена,
 И гробътъ е по-милъ нежели позорътъ,
 За всички, що мислятъ и честно се боратъ.
 Не съмъ азъ последенъ и не съмъ азъ пръвъ,
 Дето тѣй умирамъ. Българската кръвъ
 Рѣки ще се лѣе!... Смъртъ или свобода!
 Бѣснѣйте тирани, но живъ е народа.
 Юнацитѣ съ нази не ще се скратятъ
 Нашта смъртъ ще вдигне другитѣ да мратъ:
 За едного триста, за двама хилядо.
 Чуйте ме, тирани! Ний сме племе младо,
 Искаме свобода, нѣма да се спремъ,
 Ще се боримъ съ вази, ще моримъ, ще мремъ,
 Та пакъ да възкрѣснемъ! Бждещето цѣло
 Азъ го виждамъ ясно, като въ огледало,
 Скоро ще да рухне звѣрската ви власть,
 Наближава вече голѣмиятъ часъ